

o tome nije moglo obavještavati sindikat niti je postojala takva opcija. Može također pojasniti i razloge zašto je okrivljeni na ovaj način govorio o meni. Naime, on je 2008.g. dobio puno anonimnih prijava kao član uprave i to na zbivanja u tehničkoj jedinici naplate cestarine Slavonski Brod, gdje je zaposlen bio okrivljeni Stanić. Naložio je unutarnju kontrolu i dobio izvješće da on 15 dana nije bio na poslu. Nakon toga 2009.g. je pokrenuta medijska hajka na njega valjda sa svrhom da bi se ukazalo kako i drugi ljudi i HAC-u ne dolaze na posao i da se nikome ništa ne događa. Zbog ovih događanja oko Pocrnića, Kasunić i Stanić su podnijeli i kaznene prijave koje je Državno odvjetništvo odbacilo. Kad je Stanićeva prijava došla on je osobno naložio da unutarnja kontrola ispita taj slučaj, a također je iznio i ideju da se formira zaseban Sektor sigurnosti koji će odgovarati upravi, kako se ne bi dogodilo da i njihovi zaposlenici se formalno vode kao savjetnici i slično. Na taj način za njihovo djelovanje moglo bi se osigurati i radne prostore tako i da i formalno budu zaposleni na radnim mjestima koja i obavljaju. Inače ovakvih premještaja i sličnih situacija kao što je Pocrnićeva u HAC-u je bilo na stotine. Nova uprava ponovno je provela unutarnju kontrolu i iako nisu u biti doznali ništa novo od onoga što su oni utvrdili to je bila podloga da se njima daju otkazi. On nije doveo Pocrnića u HAC, niti ga je tada poznavao. On nije falsificirao nikakve dokumente za pokrivanje Pocrnića. Što se tiče djela inkriminirane izjave o tome tko je bio čiji „posilni“, može reći da je to dio cjelokupnog konteksta izjave okrivljenika u kojima je on oklevetan. Točno je da je Pocrnić naknadno zaposlen na radnom mjestu „vozača 1“, iako je izvorno trebao biti zaposlen na mjestu vozača 2. Može pojasniti da je mjesto vozača 2 njemu trebalo biti u Perušiću pa je zatražio iz obiteljskih razloga da ga se tamo ne šalje i to, konkretno, jer je supruga šefa tehničke jedinice Perušić ranije bila njegova djevojka. Radno mjesto vozač 1 nosi viši koeficijent i višu plaću, ali to je mjesto mogao dobiti s obzirom da je ispunjavao sve propisane uvjete. Nakon dopisa Svemira Vrsaljka dao je svoju suglasnost da Pocrnić obavlja poslove sigurnosti i to zato što je formalno bio u njegovoj ingerenciji. Radno mjesto takve naravi nije postojalo u sustavu i zato su pokrenuli i inicijativu da se ustroji poseban odjel sigurnosti. Za premještaje ovakve vrste nadležan je član uprave u čijoj je domeni i sigurnost, s obzirom da je Mikulić bio član uprave zadužen i za održavanje, građenje i sigurnost. Nije mu poznato je li uprava donijela odluku kojom se Pocrniću nalaže raditi po nalogima Svemira Vrsaljka. Ne sjeća se zbog proteka vremena je li osobno predložio njegovo zapošljavanje na mjestu vozač 1. S obzirom da se radi o istom sektoru moglo se radnicima dodjeljivati razne zadatke unutar sektora. Što se tiče potrošnje goriva i radnih sati za Josipa Pocrnića njemu je to ovjeravao šef i referenti u tehničkoj jedinici, a on je onda takve parafirane dokumente za svih 1600 radnika za koje sje bio nadležan dobivao na potpis. Njemu je nemoguće napraviti provjere za svakog pojedinog radnika, čiji su šefovi parafirali njihove dokumente. Poznato mu je da je Pocrnić u jednom navrtu dobrovoljno vratio 20.000,00 kuna koji su mu bili isplaćeni kao terenski dodatak, na koji nije imao pravo jer je istodobno dužio i službeno vozilo. Zbog toga je on protiv njega pokrenuo postupak. Josip Pocrnić imao je SSS i po struci je bio vozač. Pocrnić je sa svojom naobrazbom i ratnim putem bio sposoban obavljati poslove u HAC-u. On je postupak protiv Pocrnića pokrenuo nakon što je zaprimio prvi nalaz unutarnje kontrole, misli da je to bilo 2010.g. Unutarnja kontrola pokrenuta je nakon što je Mijat Stanić u prijavi upravi ukazao na problem Pocrnića. Tada je nalog unutarnjoj kontroli da to ispita dao on osobno. Također je dao Pocrniću upozorenje pred otkaz nakon utvrđivanja da je dobivao nepripadni terenski dodatak. On ranije, prije nego je taj slučaj izašao u medije, a to se dogodilo nakon što je on

utvrdio nepravilnosti u radu Mijata Stanića, nije imao saznanja o tome da Josip Pocrnić nije radio.

Svjedok Suzana Barilar na raspravi dana 22. svibnja 2013.g. iskazala je da joj nije poznato o čemu je pozvana svjedočiti, a kad joj je predložen inkriminirani članak objavljen u Jutarnjem listu od 30.09.2012., izjavljuje da ona inače prati političke teme, a tada je očito bila dežurna jer u tom slučaju novinari rade sve teme potrebne za broj i tada joj je urednik rekao neka nazove na tu temu nekoga tko bi mogao te informacije komentirati. Ona je nazvala Mijata Stanića za kojeg je znala da je u sindikatu HAC-a i da su mu takve teme dosta poznate. S obzirom da u tekstu vidi citiranje njegovih izjava, može reći da joj je on očito tako izjavio, jer ona ne prenosi informacije koje nisu točne. Pretpostavlja da je ostatak teksta bio kompilacija objava o toj temi iz dnevnog tiska, a misli da je upravo u to vrijeme ili Novi list ili Večernji list čak na naslovnici imao takvu temu. U tekstu se nalaze dvije izjave u navodnim znacima i te dvije izjave su citati. Ona se ne može više sjetiti sadržaja tih izjava, ali ako su navedeni kao citat, onda ih je doslovce prenijela. Ona nema snimku od tog svog razgovora s okrivljenikom, to nemaju običaj raditi. Ona se njemu predstavila, znao je s kim priča. Tekst u ovakvoj formi nemaju praksu davati sugovornicima na autorizaciju, osim ako to izričito traže i to samo u pogledu navođenja citiranih izjava. Nakon što joj je pročitana izjava inkriminirana okrivljeniku koja glasi „i Pocrnića je u HAC doveo Mlinarević, a on je bio posilni Darka Milinovića“, izjavljuje da je smisao te rečenice bio da je Pocrnić bio posilni Darka Miinovića.

Svjedok Frano Lučić na raspravi dana 12. lipnja 2013.g. iskazao je da je on bio šef interne kontrole od 01.07.2008. do 23.03.2012. u HAC-u. Interna kontrola funkcionirala je na način da dobije nalog, u ovom konkretnom slučaju da se istraži da li Pocrnić Josip dolazi na posao. On je izabrao dva kontrolora, misli Branku Bobanović i Marijana Diliberovića, oni su otišli na teren uz prethodnu obavijest direktora sektora Stjepanu Klariću, što je bila standardna procedura. Dakle, on osobno neposredno nije ništa utvrđivao. Ne sjeća se konkretnih rezultata ove kontrole, ali može reći načelno da kontrolori po izlasku na teret podnose privremeni izvještaj na očitovanje direktoru sektora. On se može očitovati u roku od 7 dana, a ne sjeća se je li Klarić u ovoj situaciji takvo očitovanje i dostavio. Potom kontrola radi službeno izvješće koje se dostavlja upravi i direktoru sektora, a tu postupanje interne kontrole završava i odluku o daljnjim mjerama ili nepostupanju donosi uprava. Pretpostavlja da izvješće o ovoj kontroli postoji i u arhivi unutarnje kontrole i u upravi društva. Ne sjeća se tko je iz uprave konkretno dao ovaj nalog, nalog se inače može dati i usmeno, a neke od takvih nalog internoj kontroli davao je i Ivica Mlinarević. Ne sjeća se jesu li u toj kontroli uz Pocrnića obrađivani i Mlinarević, Vrsaljko i Klarić, to se vjerojatno može pribaviti iz arhive. Mora reći da na njega osobno nitko nije vršio utjecaj, Mlinarević je konkretno uvijek tražio da se kontrola obavi bez pritiska i konkretno. U medijima je vidio, iako se ne sjeća je li to navedeno i u izvješću kontrole, da je Pocrnić morao nakon utvrđenja kontrole vratiti neki novčani iznos. Kad mu branitelj predočava dokument od 19.10.2009. godine, odgovara da se radi upravo o izvješću Interne kontrole o kojoj je sad svjedočio.

Svjedok Milivoj Mikulić na raspravi dana 25. rujna 2013.g. iskazao je da mu je poznato o čemu je pozvan svjedočiti jer je od 10. mjeseca 2004. do 6. mjeseca 2006. bio član uprave HAC-a zadužen za tehnička pitanja i u njegovoj nadležnosti bili su Sektori za građenje i za održavanje. Operativno su uz Sektor za održavanje vezali

Odjel za sigurnost u logističkom smislu, dakle da se u tom Sektoru za zaposlenika Odjela za sigurnost rade obračuni plaća, zaduživanja sredstava za rad i slično. Usprkos tome, Odjel za sigurnost djelovao je pri upravi, mimo sustava odlučivanja Sektora za održavanje. Razlozi zbog kojih su odlučili osnovati taj odjel bili su među ostalim, sigurnost za slučaj rata, radilo se dakle o poslovima sličnim onima koji su se nekad nazivali „ONO i DSZ“. On je prije posla u HAC-u bio zaposlen u Bechtelu i oni su posebno nakon 2001. godine sigurnosti polagali veliku pažnju. Vodili su računa da ljudi koje će zaposliti u odjelu za sigurnost budu iz ranijih vojnih i policijskih struktura, a teritorijalno su ih podijelili u četiri dionice i zaposlili savjetnika za sigurnost i zaposlenike. On je bio zadužen za upravljanje tim odjelom, a savjetnik Svemir Vrsaljko izradio je model organizacije rada unutar odjela. Htjeli su da stvarne funkcije tih ljudi ne budu odmah vidljive, da ih se ne bi percipiralo kao „bezbednjake“ i to zbog njihove efikasnosti. Rad tog odjela imao je uspjeha jer primjerice, na čitavoj trasi nikada nije bilo nijedne sabotaže. Pocrnić je bio na sličan način, dakle na poslovima sigurnosti, ranije angažiran za Bechtel, kao zaposlenik firme koja je za Bechtel radila te poslove. On je to znao i zato je inicijativa za njegovo angažiranje u HAC-u došla od njega, on ga je preporučio. Sukladno formalnoj proceduri tada važećoj u HAC-u, potrebe za određenim profilom zaposlenika svaki je Sektor utvrđivao samostalno, a sukladno potrebama poslova. U to vrijeme svake se godine u promet puštao veliki broj kilometara autocesta i HAC je zapošljavao mnogo novih ljudi. S obzirom da je formalno odljev sigurnosti bio sistematiziran unutar Sektora za održavanje, ta formalna preporuka za zapošljavanje Pocrnića došla je od šefa Sektora za održavanje Ivice Mlinarevića. Napominje da je stvarnu inicijativu za njegovo zapošljavanje iz razloga koje je naveo imao on osobno. Misli da nije osobno vidio zamolbu za zapošljavanje Pocrnića. Kontaktirao je pravni sektor da provjeri informaciju da je Pocrnić već ranije zatražio zapošljavanje u HAC-u i oni su mu to potvrdili. Poznato mu je da je Pocrnić kao maloljetnik sa 14 godina sudjelovao u Domovinskom ratu. To mu je poznato iz prve ruke, u vrijeme rata bio je na prvoj liniji u medačkom džepu, kao dio ekipe generala Norc. Osobno mu je poznato da je Pocrnić u to vrijeme kao maloljetnik bio u ratu. Inače, postoji 21 maloljetnih dragovoljaca Domovinskog rata i ti ljudi nemaju danas nikakva prava. Što se tiče suglasnosti za dodjelu službenog vozila za potrebe rada Josipa Pocrnića, ovlast za to je imao on osobno, a ne sjeća se da li je on to i predložio. O takvim je pitanjima sasvim sigurno uprava raspravljala. Nije mu poznato tko je točno potpisao suglasnost za premještaj Pocrnića sa mjesta vozača u Odjel sigurnosti. Koliko mu je iz prakse poznato, takve suglasnosti moraju biti službeno urudžbirani i uvedeni u evidenciju.

Po provedenom je dokaznom postupku ovaj sud utvrdio kako nije dokazano da bi okrivljenik, postupajući na terećen mu način, ostvario bitna obilježja kaznenog djela klevete stavljenog mu na teret optužnim aktom.

Naime, kazneno djelo klevete čini tko za drugog iznese štogod neistinito što može štetiti časti i ugledu te osobe. Pritom je potrebno da počinitelj postupi i s namjerom klevetanja, bilo izravnom, bilo neizravnom. U konkretnom slučaju, među ostalim, kompromitiran je upravo taj subjektivni element, jer sud tijekom postupka nije stekao uvjerenje da je okrivljenik postupao u cilju, ili pak pristajući da naštetiti časti i ugledu privatnog tužitelja. Osim toga, člankom 200 st. 3 propisano je da se neće kazniti za klevetu okrivljenik koji dokaže da je imao razloga vjerovati u istinitost iznesenih tvrdnji.

U postupku je nespornim utvrđeno da je okrivljenik, u svom razgovoru s novinarkom Jutarnjeg lista Suzanom Barilar, dao inkriminirane mu izjave. U tom dijelu sud u potpunosti vjeruje iskazu svjedokinje Barilar. Nespornim je također utvrđeno da je privatni tužitelj dobio otkaz s radnog mjesta u HAC-u, gdje je obnašao dužnost direktora Sektora za održavanje, potom člana uprave društva i naposljetku Kontrolora I u Samostalnom odjelu unutarnje kontrole, kao i da su povod za takvu odluku poslodavca bile utvrđene nezakonitosti u zapošljavanju i radu Josipa Pocrnića u HAC-u. Sve ovo proizlazi iz spisu priležućeg dopisa predsjednika uprave HAC-a upućenog Radničkom vijeću HAC-a (list 19-21), koje materijalne dokaze sud prihvaća u potpunosti, kao i obrane samog okrivljenika.

Sporne je preostalo utvrditi jesu li izjave stavljene na teret okrivljeniku istinite, ili u bitnome, jesu li „trojici HAC-ovih rukovoditelja pripremljeni otkazi jer su štitili Josipa Pocrnića“, je li „Pocrnića u HAC doveo Mlinarević“, kao i jesu li Pocrnićeve „zaštitnici“ u HAC-u krivotvorili dokumentaciju kako bi uvjerali istražitelje da je sve u redu, a da bi onda unutarnja kontrola utvrdila da je dokumentacija bila falsificirana.

Spisu prileže materijalni dokazi koji upućuju upravo na zaključak da je okrivljenik postupao u uvjerenju da u cijelosti novinarki Jutarnjeg lista iskazuje istinito. Naime, u inkriminirano je vrijeme okrivljeni Stanić bio predsjednik Radničkog vijeća HAC-a te je dopis (list 19-21) kojim se traži mišljenje toga tijela o namjeri davanja otkaza trojici zaposlenika HAC-a, uključujući i privatnog tužitelja; upućen od strane predsjednika Uprave izravno okrivljeniku. Osim toga, uz taj je dopis okrivljeniku upućena i dokumentacija na kojoj se takav prijedlog zasnivao, a njome se detaljno analiziraju i konkretne nezakonitosti u vezi rada Josipa Pocrnića – korištenje službenog vozila, utrošak goriva, vjerodostojnost izvješća koja je Josip Pocrnić podnosio o svome radu i iz tih dokumenata (list 22-26) vidljivo je da je Unutarnja kontrola utvrdila da Pocrnić nije izvršio radne zadaće koje je naveo u izvješćima, da je Sektor za održavanje podnio izvješća o korištenju vozila od strane Josipa Pocrnića, koje je odstupalo od utvrđenog Smart karticama i GPS uređajem za više od 40 tisuća kilometara i više od 30 tisuća kuna vrijednosti goriva. Svim ovim informacijama okrivljeni Stanić je raspolagao u vrijeme davanja inkriminiranih izjava. Iz spisu priležućeg zapisnika o sjednici uprave od 2. listopada 2012. godine, vidljivo je da je na toj sjednici donesena odluka o otkazu privatnom tužitelju, nakon podnošenja kaznene prijave.

S obzirom na funkciju okrivljenika kao predsjednika Radničkog vijeća HAC-a, u vrijeme davanja inkriminiranih mu izjava, okrivljenik je bio relevantno informiran o pitanjima o kojima je razgovarao s novinarkom Barilar. Štoviše, kontekst iznesenih informacija je istinit, kako onaj o pripremljenim otkazima, da je tome povod što su „štitili“ Pocrnića, ali i da je Pocrnića u HAC „doveo Mlinarević“. Naime, ovu je posljednju informaciju privatni tužitelj nastojao relativizirati, govoreći o procesima, kao i uobičajenim procedurama kod zapošljavanja. Bez obzira na to, ostaje činjenica da je „postupak zapošljavanja i rada radnika Josipa Pocrnića pokrenut sukladno prijedlogu direktora sektora za održavanje Ivice Mlinarevića od 21. veljače 2006.“, kako to jasno stoji u dopisu koji je od predsjednika Uprave HAC-a primio okrivljeni Stanić (list 19). Jednako tako, istinit je i sukob informacije o „falsificiranju dokumentacije“ i „pokrivanju Pocrnića“, jer upravo to proizlazi iz analiza Unutarnje kontrole (list 22-26). Tamo se, naime, detaljno opisuje kako je Unutarnja kontrola, analizom podataka iz GPS uređaja za lociranje vozila i SMART kartice za ulaz na